

Κυρίες και κύριοι,

Όταν τον Σεπτέμβριο του '90 και τον Σεπτέμβριο του '91 ήρθα στη Θεσσαλονίκη το μόνο που μπορούσα να υποσχεθώ στον ελληνικό λαό ήταν θυσίες. Σήμερα μπορώ με καθαρή καρδιά να πω στους Έλληνες ότι οι θυσίες τους φέρνουν αποτέλεσμα και ελπίδα. Μετά το έργο της διετίας, μετά τα μέτρα και τις μεγάλες μεταρρυθμίσεις του φετινού καλοκαιριού, μπορώ με απόλυτη βεβαιότητα να πω ότι η σταθεροποίηση της ελληνικής οικονομίας επιτυγχάνεται. Στο τέλος αυτού του χρόνου για πρώτη φορά την τελευταία δεκαετία ο προϋπολογισμός της Ελλάδας θα έχει πρωτογενές πλεόνασμα. Και μέχρι τα τέλη του επόμενου χρόνου ο πληθωρισμός, το "τέρας" που βασανίζει την ελληνική οικονομία εδώ και 20 χρόνια θα έχει πέσει σε μονοψήφιο αριθμό. Κάτω από 10%. Κάτι που έχει να συμβεί από το 1972. Τόσα χρόνια πριν, ώστε μια ολόκληρη γενεά Ελλήνων να μην έχει γνωρίσει ποτέ την εμπειρία της ζωής χωρίς τον εφιάλτη της ακρίβειας. Μονοψήφιος πληθωρισμός. Αυτή είναι η μόνη πραγματική προστασία για το εισόδημα του μισθωτού, του συνταξιούχου, του απλού εργαζόμενου. Αυτή είναι η απαραίτητη προϋπόθεση της ανάπτυξης.

Κυρίες και κύριοι,

Τις ημέρες αυτές η χώρα μας βασανίζεται από μια σειρά απεργιών των μονοπωλιακών συνδικάτων του δημοσίου. Ο πολίτης υποφέρει από τις διακοπές ρεύματος, τις πορείες της πρώην ΕΑΣ, την ταλαιπωρία στις συναλλαγές του με τις κρατικές τράπεζες και το δημόσιο. Οι συντεχνίες του δημοσίου, απεργούν για να διατηρήσουν άθικτο το σύνολο των προνομίων τους. Ταυτόχρονα η αντιπολίτευση υποκινεί πολιτικά τις απεργίες, στην αγωνιώδη προσπάθειά της να αποτρέψει την επιτυχία του σταθεροποιητικού και αναπτυξιακού μας προγράμματος. Και οι δύο είναι βέβαιο ότι θα αποτύχουν.

Σήμερα, περισσότερο παρά ποτέ, που είμαστε τόσο κοντά στο τελικό αποτέλεσμα, δεν δεχόμαστε να διακινδυνεύσουμε τις θυσίες που μας εμπιστεύθηκε ο ελληνικός λαός. Δεν πρόκειται να εγκαταλείψουμε τον αγώνα που δίνουμε δύο χρόνια τώρα για την εξυγίανση και τον εκσυγχρονισμό της ελληνικής οικονομίας. Δεν κάνουμε πίσω. Δεν έχουμε δικαίωμα να κάνουμε πίσω. Και πιστεύω ότι στην τολμηρή πολιτική μας, μας συμπαραστέκεται ανυποχώρητα η μεγάλη πλειοψηφία του ελληνικού λαού.

Τρείς προσπάθειες σταθεροποίησης έχουν ζήσει οι Έλληνες την τελευταία δεκαετία. Το 83, το 86-87 και το δικό μας πρόγραμμα εξυγίανσης. Στις δύο πρώτες, οι τότε κυβερνήσεις αντί να αντιμετωπίσουν την ουσία του προβλήματος, το τεράστιο μέγεθος και τα ελλείμματα του δημοσίου τομέα, έριξαν το βάρος στον περιορισμό των μισθών του ιδιωτικού τομέα. Και αυτήν όμως ακόμη την προσπάθεια την άφησαν στη μέση, όταν είδαν να πλησιάζουν εκλογές. Φοβήθηκαν το "πολιτικό κόστος" και τίναξαν δύο φορές την οικονομία στον αέρα με τις αλόγιστες προεκλογικές παροχές. Με αποτέλεσμα η οικονομία να φτάσει το 1989 στα πρόθυρα της κατάρρευσης.

Η δική μας πολιτική κινήθηκε προς εντελώς διαφορετική κατεύθυνση. Αφήσαμε ελεύθερους τους μισθούς στον ιδιωτικό τομέα, ο περιορισμός των οποίων ήταν η εύκολη λύση του παρελθόντος και ρίξαμε το βάρος στο ουσιαστικό πρόβλημα. Στον περιορισμό δηλαδή του μεγέθους, των παρεμβάσεων και των ελλειμμάτων του κράτους. Ηρθαμε σε σύγκρουση με ισχυρές συντεχνίες και οργανωμένα συμφέροντα, που είχαν συνηθίσει να αποσπούν όλο και μεγαλύτερα προνόμια και να ιδιοποιούνται όλο και περισσότερα χρήματα του απλού Έλληνα φορολογούμενου. Ποιός όμως μπορεί να αρνηθεί ότι περισσότερα προνόμια για τους λίγους, σημαίνει λιγότερα δικαιώματα και ελευθερίες για τους πολλούς.

Ακόμα όταν είδαμε ότι για να ολοκληρωθεί η σταθεροποίηση και να προσεγγίσουμε τους στόχους του Μάαστριχτ, χρειαζόνταν πρόσθετα μέτρα, αντί να εγκαταλείψουμε την προσπάθεια όπως έκαναν οι προκάτοχοί μας, την εντείναμε. Την εντείναμε και την ολοκληρώνουμε.

Γνωρίζω καλύτερα από τον καθένα πόσο δυσάρεστη είναι αυτή η πολιτική. Εμπιστεύομαι όμως την κρίση και την ωριμότητα του ελληνικού λαού. Ακόμα και όταν δυσανασχετεί και διαμαρτύρεται, έχω την πεποίθηση ότι μέσα του καταλαβαίνει πόσο αναγκαία είναι αυτή η προσπάθεια. Καταλαβαίνει ότι πραγματικά δεν υπάρχει άλλη λύση.

Και πάνω απ' όλα, σήμερα, που η διεθνής οικονομία συνταράσσεται, η Ευρώπη περνά κρίση και στα Βαλκάνια φυσούν οι άνεμοι της αβεβαιότητας, συναισθάνομαι περισσότερο παρά ποτέ την ευθύνη, τη δική μου και της κυβέρνησης, να κρατήσουμε γερά το τιμόνι και να οδηγήσουμε σταθερά την Ελλάδα στο σίγουρο λιμάνι της Ενωμένης Ευρώπης.

✓ Η περίοδος αυτή των συντεχνιακών απεργιών είναι δυσάρεστη. Όμως πλησιάζει πλέον στη λήξη της. Οι μεγάλες και τολμηρές μεταρρυθμίσεις μας μέχρι τα τέλη του μηνός θα έχουν ολοκληρωθεί. Από εκεί και πέρα όλα θα είναι έτοιμα για να μπει η ελληνική οικονομία σε μια νέα περίοδο. Ξεκινά η εποχή των επιτυχιών. Και την αλλαγή αυτή θα την αισθανθεί πλέον καθαρά ο μέσος πολίτης.

Τότε θα γίνει φανερή και η βαθύτατα κοινωνική διάσταση της πολιτικής μας. Γιατί ο αγώνας που δίνουμε δεν είναι για να ευημερήσουν οι αριθμοί. Δίνεται για να ευημερούν οι άνθρωποι. Να ευημερούν όμως πραγματικά. Γιατί δεν έχει νόημα η προσωρινή ψευδαίσθηση ευημερίας που μπορεί οποιαδήποτε ανεύθυνη κυβέρνηση να δημιουργήσει, δανειζόμενη χρήματα για προεκλογικές παροχές. Νόημα έχει μόνο η ευημερία με θεμέλιο και προοπτική. Η ευημερία που στηρίζεται σε μια δυναμική, αναπτυσσόμενη οικονομία που παράγει ανταγωνιστικά και δημιουργεί πλούτο. Η ευημερία που την κερδίζουμε με θυσίες, και την αξίζουμε γιατί είναι ο καρπός της δικής μας σκληρής δουλειάς.

Η επιτυχία του οικονομικού μας προγράμματος προδιαγράφεται σήμερα με βεβαιότητα. Η αλήθεια αυτή βρίσκεται πίσω από την έλλειψη ψυχραιμίας και τις ακραίες αντιδράσεις της αντιπολίτευσης, η οποία δίνει σήμερα την τελευταία μάχη για να εμποδίσει την εφαρμογή της πολιτικής μας. Ακραίοι συνδικαλιστές βλέποντας την αποτυχία των απεργιών προσφεύγουν στην βία και καταπατούν τους νόμους. Ξεχνούν όμως ότι η Ελλάδα είναι δημοκρατία. Την κυβερνά δημοκρατικά εκλεγμένη κυβέρνηση, που έχει την εμπιστοσύνη του ελληνικού λαού. Και η Κυβέρνηση αυτή δεν μπορεί να δεχθεί την υποταγή του Έλληνα πολίτη στον αυταρχισμό των συντεχνιών.

Δεν δεχόμαστε τον αυταρχισμό όσων κατεβάζουν παράνομα τους διακόπτες των εργοστασίων της ΔΕΗ, θέτοντας σε κίνδυνο όχι μόνο περιουσία δισεκατομμυρίων, που ανήκει στον ελληνικό λαό, αλλά και την υγεία και τις ζωές αθώων πολιτών. Τον αυταρχισμό εκείνων που κλείνουν κάθε μέρα τους δρόμους του κέντρου της Αθήνας και καταδικάζουν τους κατοίκους της σε ατέλειωτες ώρες ταλαιπωρίας. Τον αυταρχισμό των διαδηλωτών της πρώην ΕΑΣ που σπάνε τα λεωφορεία της Αθήνας και ληστεύουν, εξευτελίζουν και κακοποιούν πολίτες και αστυνομικούς. Μην έχει κανείς αμφιβολία, η καταδίκη του ελληνικού λαού είναι οριστική και αμετάκλητη. Και γι' αυτούς που διαπράττουν αυτές τις βάρβαρες και εγκληματικές πράξεις και για εκείνους που τις ενθαρρύνουν ή τις ανέχονται.

Εκφράζω τη λύπη μου γιατί παρόμοιες ενέργειες διασύρουν το συνδικαλισμό και κινδυνεύουν να ακυρώσουν τις προσπάθειες εκείνων -όπως η ηγεσία της ΓΣΕΕ- που έχουν στο παρελθόν πράγματι αγωνιστεί για τον εκσυγχρονισμό του. Η λειτουργία του συνδικαλισμού είναι θεμελιώδης για μια σύγχρονη πολιτεία. Το συνδικαλιστικό κίνημα όμως αυτοαναιρείται, όταν έστω και μέρος της ηγεσίας του δεν σέβεται τους νόμους και τους κανόνες της Δημοκρατίας.

Θα ήμουν πολύ ευτυχής αν η αντιπολίτευση και τα συνδικάτα είχαν παρουσιάσει εναλλακτικές προτάσεις για τα μεγάλα προβλήματα της κοινωνίας μας. Η κυβέρνηση πάντοτε επιζητούσε το διάλογο. Και σήμερα είναι και θα παραμείνει ανοικτή στο διάλογο. Δυστυχώς όμως, από πουθενά δεν παρουσιάζεται καμμία συγκεκριμένη εναλλακτική πρόταση.

Κυρίες και κύριοι,

Ως πολιτικός έχω την τάση να μιλώ περισσότερο για τις δυσκολίες του μέλλοντος, παρά για τα επιτεύγματα του παρελθόντος. Στα δύο αυτά χρόνια που πέρασαν έχει όμως υπάρξει ήδη μία μακρά πορεία προσπαθειών στην οποία έχω χρέος να αναφερθώ. Γιατί σ'αυτή τη διετία έγιναν μεγάλες αλλαγές και αντεστράφησαν καταστροφικές για την ελληνική οικονομία τάσεις και συνήθειες που χρονολογούνται από δεκαετίες.

Αρχίζω από το κεντρικό πρόβλημα, τα δημόσια ελλείμματα. Φέτος για πρώτη φορά εδώ και πάρα πολλά χρόνια ο προϋπολογισμός δεν θα έχει πρωτογενές έλλειμμα, αλλά πλεόνασμα. Το 1992 από τη δική μας διαχείριση μένει περίσσειμα διακοσίων περίπου δισεκατομμυρίων και πληρώνουμε έτσι ένα μέρος των τόκων από τα τεράστια χρέη του παρελθόντος. Ταυτόχρονα, εκτός από την μείωση του ελλείμματος της κεντρικής διοίκησης, υπάρχει μεγάλη μείωση και του συνολικού ελλείμματος του δημόσιου τομέα. Από 20% περίπου του ΑΕΠ το 1989, θα πέσει φέτος στο μισό. Στο 10%. Και το Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν, αντίθετα με ότι πιστεύουν μερικοί, το 1992 δεν μειώνεται, ούτε μένει στάσιμο. Θα σημειώσει κατά τις εκτιμήσεις μας αύξηση 1,5% και θα είναι μεγαλύτερο το 1993.

Η πορεία για να φτάσουμε εδώ, να επιτύχουμε δηλαδή την σταθεροποίηση, δεν ήταν εύκολη. Στην πρώτη φάση της προσπάθειας οι στόχοι μας απεδείχθησαν φιλόδοξοι. Το πρόγραμμα εξυγίανσης προχώρησε. Υπήρξαν όμως σε ορισμένους τομείς καθυστερήσεις. Ιδίως δεν πετύχαμε να διευρύνουμε, με την ταχύτητα και στην έκταση που αρχικά σχεδιάζαμε, τη φορολογική βάση. Κάτι που πρέπει σήμερα περισσότερο παρά ποτέ να είναι κυρίαρχος στόχος της δημοσιονομικής μας πολιτικής. Για να καλύψουμε τη διαφορά και να προσεγγίσουμε προς τις νέες αυστηρές προϋποθέσεις που θέτει η συνθήκη του Μάαστριχτ, αναγκαστήκαμε να λάβουμε τα μέτρα του περασμένου Αυγούστου. Μέτρα που έχουν ως αποτέλεσμα την άνοδο για μερικούς μήνες του πληθωρισμού, που αλλιώς θα έκλεινε με ρυθμό κάτω από 12% το 1992.

Με δεδομένο, ότι τα μέτρα είναι σωστά και απαραίτητα, κάτι που όλοι δέχονται έστω και αν δεν το ομολογούν, ο απλός πολίτης θέτει το ερώτημα : Γιατί δεν τα εφαρμόσατε από την αρχή; Γιατί καθυστερήσατε;

Θα σας απαντήσω σ' αυτό το εύλογο ερώτημα:

- Πρώτον, γιατί χρειάστηκε πολύς χρόνος για να διαπιστώσουμε πόσο ήταν το πραγματικό έλλειμμα που κληρονομήσαμε. Οι προηγούμενες κυβερνήσεις είχαν αφήσει σε ολόκληρο το δημόσιο "νάρκες". Κρυφά χρέη και υποχρεώσεις εκατοντάδων δισεκατομμυρίων, την πλήρη έκταση των οποίων χρειάστηκε μακρόχρονη προσπάθεια για να ανακαλύψουμε.
- Δεύτερον, γιατί ούτε και εμείς, που κάναμε τόσο σκληρή κριτική στις προηγούμενες κυβερνήσεις, δεν είχαμε συνειδητοποιήσει πόσο διαλελυμένη ήταν η διοίκηση και πόσα εμπόδια και καθυστερήσεις θα μας δημιουργούσε.
- Τρίτον, γιατί ήρθε το Μάαστριχτ, το οποίο μας έθεσε ενώπιον πολύ στενών χρονικών περιορισμών. Υποχρεωθήκαμε λοιπόν να επισπεύσουμε τις προσπάθειές μας.
- Τέταρτον, και πιο σημαντικό, γιατί έπρεπε πρώτα να πείσουμε τον ελληνικό λαό και για την πραγματικότητα που κληρονομήσαμε και για την ανάγκη των μεγάλων αλλαγών. Και γι' αυτό χρειάστηκε χρόνος. Χρόνος στον οποίο σταδιακά άλλαξε η νοοτροπία της ελληνικής κοινωνίας και ωρίμασαν οι αλλαγές που σήμερα πραγματοποιούμε.

Ας περάσουμε όμως τώρα στους συγκεκριμένους τομείς, αρχίζοντας από το φορολογικό σύστημα :

ΝΕΟ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΗ ΦΟΡΟΔΙΑΦΥΓΗΣ

Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 80 η παραοικονομία ξεπέρασε το 40%, με την πολιτική ανοχής ή και ενθάρρυνσης της φοροδιαφυγής από την τότε κυβέρνηση. Αυτή η έκρηξη της φοροδιαφυγής ήταν το επαχθέστερο φαινόμενο κοινωνικής αδικίας που είχαμε την ατυχία να κληρονομήσουμε.

Στον τομέα αυτό, παρ'όλο που έπρεπε να ξεκινήσουμε κυριολεκτικά από το μηδέν, πραγματοποιήθηκε ως τώρα σημαντικό έργο. Εκδόθηκε ο νέος Κώδικας Φορολογικών Στοιχείων. Εγινε η μηχανοργάνωση στα τελωνεία και ολοκληρώνεται η πρώτη φάση της μηχανοργάνωσης στις εφορίες. Εγκαταστάθηκαν οι ταμειακές μηχανές. Αρχισαν να γίνονται για πρώτη φορά ηλεκτρονικές δισταυρώσεις και να συλλαμβάνονται μαζικά φορολογικές παραβάσεις. Καθιερώθηκε το νέο σύστημα ουσιαστικών φορολογικών ελέγχων. Ο ίδιος ο πολίτης άρχισε να συνειδητοποιεί ότι τα πράγματα αλλάζουν, με αποτέλεσμα το 1992 να υποβληθούν 500 χιλιάδες φορολογικές δηλώσεις περισσότερες από το 1989. Και το σημαντικότερο, έγινε πρόσφατα η γενναία μεταρρύθμιση του φορολογικού συστήματος με τη μεγάλη μείωση των φορολογικών συντελεστών και τις δρακόντειες ποινές κατά των φοροφυγάδων, που ήδη άρχισαν να εφαρμόζονται και είναι από εδώ και πέρα ένα ισχυρό όπλο μας στη δύσκολη και μακροχρόνια αυτή προσπάθεια.

Η ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΗ

Στην κοινωνική ασφάλιση, ολοκληρώνουμε όπως είχαμε υποσχεθεί την μεταρρύθμιση που ξεκινήσαμε το Σεπτέμβριο 1990. Στον τομέα αυτόν είμαστε οι πρώτοι που θίξαμε τα κακώς κείμενα και ήταν φυσικό να υπάρξουν αντιδράσεις. Προέχει όμως για μας η διάσωση του ασφαλιστικού συστήματος από τη χρεωκοπία. Η διάσωση της σύνταξης του απλού έλληνα εργαζόμενου και η αποκατάσταση της κοινωνικής δικαιοσύνης στο ασφαλιστικό σύστημα. Αυτή είναι η ουσία της μεταρρύθμισης μας. Οτι το σύστημα αποκτά τώρα μία προοπτική τουλάχιστον 20 ετών και σταδιακά σταματά η κοινωνική αδικία και ο οικονομικός παραλογισμός που εμπεριέχει. Το σύστημα που θα ισχύσει για τους νεοασφαλισμένους είναι εντελώς απαλλαγμένο από τις αμαρτίες αυτές του παρελθόντος, ενώ για τους ήδη ασφαλισμένους οι ρυθμίσεις είναι ήπιες και σταδιακές.

Όσοι προνομιοῦχοι των μονοπωλιακῶν κρατικῶν επιχειρήσεων αντιδρῶν, ζητοῦν στην ουσία ἀπὸ τους ἄλλους φορολογούμενους -εργάτες, υπαλλήλους, βιοτέχνες, μικροεπαγγελματίες- του ιδιωτικοῦ τομέα, νὰ πληρώνουν γιὰ τις δικές τους εισφορές. Θα ἤθελα νὰ τους ρωτήσω ὅμως. Τι νομίζουν ὅτι αισθάνεται ὁ αγρότης που μετὰ ἀπὸ 45 χρόνια δουλειᾶς στο χωράφι παίρνει το μήνα 12 χιλιάδες δραχμές σύνταξη, ὅταν κάποιος κύριος της ΔΕΗ που παίρνει εφάπαξ 12 εκατομμύρια το κατεβάζει τον διακόπτη καὶ τον αφήνει μέσα στη νύχτα στο σκοτάδι.

Επειδὴ δεν υπάρχουν οὔτε συννομοσπονδίες φορολογουμένων, οὔτε σωματεία καταναλωτῶν υπηρεσιῶν των δημοσίων επιχειρήσεων, ἡ ἀγανάκτηση του ἀπλοῦ πολίτη ἐναντὶ των συντεχνιῶν δεν εκφράζεται ὁργανωμένα, με πορείες καὶ διαδηλώσεις. Ἡ κυβέρνηση ὅμως την αισθάνεται καὶ γι'αὐτόν, τον ἀπλό πολίτη, δίνει σήμερα την μάχη. Ἡ μάχη της κυβέρνησης εἶναι δική του μάχη. Για νὰ σταματήσει ἡ ἐπιδότηση της κοινωνικῆς ἀδικίας, νὰ σταματήσουν νὰ υπάρχουν πολῖτες "δύο ταχυτήτων".

Η ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ

Στην ἀποκρατικοποίηση, μετὰ τις μικρές καὶ μεσαίες επιχειρήσεις του 91, το 92 ἐφυγαν ἀπὸ το κράτος μεγάλες εταίρειες, ὅπως ἡ ΑΓΕΤ καὶ τὰ Ναυπηγεῖα. Εἰδικότερα γιὰ τὰ Ναυπηγεῖα ἀξίζει νὰ υπογραμμίσω την ἐμπρακτὴ ἐμπιστοσύνη στην οἰκονομία μας, που δείχνουν οἱ ἐφοπλιστές που τὰ αγοράζουν. Οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνον υψώνουν καὶ πάλι την ἐλληνικὴ σημαία ἀλλὰ ἐπενδύουν γιὰ πρώτη φορά μετὰ πολλὰ χρόνια καὶ στη ξηρὰ. Ἡ ἀποκρατικοποίηση εταιριῶν που ἀνήκαν στον ΟΑΕ ἢ σε μεγάλες κρατικές τράπεζες ὅπως ἡ Εθνικὴ, ἡ Εμπορικὴ καὶ ἡ ΕΤΒΑ ἔχει σχεδὸν ολοκληρωθεῖ. Ἐτσι ὁ Ἕλληνας φορολογούμενος, σταμάτησε φέτος νὰ ἐπιχορηγεῖ τον ΟΑΕ, οἱ προβληματικές του ὁποῖου το 1990 καὶ το 1991 στοίχισαν στον φορολογούμενο πάνω ἀπὸ 70 δισεκατομμύρια δραχμές.

Ἡ δεῦτερη φάση του προγράμματος, στην ὁποία εἴμαστε τώρα, ἀφορᾷ σε ὁργανισμούς καὶ επιχειρήσεις που ἀνήκαν ἐξ ἀρχῆς στον δημόσιο τομέα. Με την ψήφιση του πολὺ σημαντικοῦ ρυθμιστικοῦ νόμου γιὰ τις τηλεπικοινωνίες, ἀνοῖξε ὁ δρόμος γιὰ την ἀποκρατικοποίηση μέρους των μετοχῶν του ΟΤΕ, που θα γίνῃ τον ἐπόμενο χρόνο. Προχωρεῖ ἐπίσης ἡ ἀποκρατικοποίηση στον ΕΟΤ, στις τράπεζες, στον χώρο της γεωργίας, στα διύλιστήρια, ἐνῶ ἐν εὐρείᾳ ἐννοία ἐντάσσονται στην ἀποκρατικοποίηση καὶ ὅσα ἀπὸ τὰ μεγάλα ἔργα προχωροῦν με αὐτοχρηματοδότηση.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΤΙΜΩΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΕΙΩΣΗ ΤΩΝ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Οι διαρθρωτικές αλλαγές, που έχουν ως στόχο την απελευθέρωση της ιδιωτικής οικονομίας από τους γραφειοκρατικούς ελέγχους και παρεμβάσεις του κράτους έχουν προχωρήσει πάρα πολύ. Φέτος τον Μάιο ολοκληρώθηκε η κατάργηση των ελέγχων στις τιμές. Ουσιαστικά μόνο τα φάρμακα ελέγχονται ακόμη.

Εχει προχωρήσει επίσης η βαθμιαία απελευθέρωση των ενοικίων και η απελευθέρωση των πετρελαιοειδών και των λιπασμάτων. Ψηφίστηκε η νομοθετική ρύθμιση για την κατάργηση, με προεδρικά διατάγματα, διατάξεων που περιορίζουν τον ανταγωνισμό σε διάφορα επαγγέλματα. Επίσης μεγάλη πρόοδος έχει υπάρξει και στην αγορά εργασίας, όπου θυμίζω ενδεικτικά την απελευθέρωση του ωραρίου και την μερική απασχόληση που ψηφίσαμε ήδη από το 1990.

Στο τραπεζικό σύστημα με τον πρόσφατο νόμο αποκτούμε το πιο σύγχρονο θεσμικό πλαίσιο στην Ευρώπη. Εκσυγχρονισμός που τελικά θα οδηγήσει σε καλύτερες υπηρεσίες για τον πολίτη. Το νέο πλαίσιο προβλέπει μεταξύ άλλων, την κατάργηση της νομισματικής χρηματοδότησης των ελλειμμάτων μέχρι την 1.1.94 και αυξάνει τη διαφάνεια στο τραπεζικό σύστημα. Με πιο σημαντική διάταξη διαφάνειας την απαγόρευση εκτοκισμού δανείων που δεν εξυπηρετούνται πέραν του δωδεκαμήνου. Εχουν επίσης αρθεί όλοι οι συναλλαγματικοί έλεγχοι, με την εξαίρεση της βραχυπρόθεσμης κίνησης κεφαλαίων. Αποφασιστικής σημασίας είναι ακόμη ο εκσυγχρονισμός του Χρηματιστηρίου νομοθετικά, αλλά και με την εισαγωγή του νέου ηλεκτρονικού συστήματος αυτόματης λειτουργίας.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΕΡΓΑ ΠΡΟΧΩΡΟΥΝ

Στον τομέα των αναπτυξιακών έργων υποδομής, παρά τις οικονομικές δυσκολίες, η κυβέρνηση έχει να παρουσιάσει πάρα πολλά. Αυξάνοντας την απορρόφηση των κοινοτικών κονδυλίων - σήμερα είμαστε από τους πρώτους στην Κοινότητα - και επειδή όλα τα διαθέσιμα τα ρίχνουμε στην ανάπτυξη, καταφέρνουμε να εκτελούμε σήμερα 3.000 έργα εθνικής σημασίας, δαπάνης 2,5 τρις δρχ., που υλοποιούνται όλα με ταχύτατο ρυθμό.

Οι κυβερνήσεις της περασμένης δεκαετίας δεν έχουν να παρουσιάσουν ούτε ένα μεγάλο έργο. Ακόμη και για την κάλυψη αναγκών που είναι ανάγκες ζωής όπως η ενέργεια ή η ύδρευση της Αθήνας. Εμείς σήμερα κατασκευάζουμε :

- Το μετρό της πρωτεύουσας.
- Τον αγωγό του φυσικού Αερίου που θεμελίωσα τον περασμένο Ιούλιο.
- Την Εγνατία οδό, όπου ξεκίνησαν τα πρώτα 45 χλμ.
- Τους εθνικούς αυτοκινητόδρομους Αθηνών-Κορίνθου και Αθηνών-Θεσσαλονίκης, στους οποίους εκτελούνται έργα εκσυγχρονισμού ύψους άνω των 150 δις.
- Το έργο του Ευήνου, για την ύδρευση της Αθήνας που θα ολοκληρωθεί το 1995.

Τεράστια αναπτυξιακά προγράμματα της ΔΕΗ και του ΟΤΕ υλοποιούνται παράλληλα με τα έργα που μόλις ανέφερα.

Πέραν όμως της επιτυχούς αξιοποίησης των κοινοτικών πόρων, αυτό που αποτελεί πραγματική επανάσταση, είναι ότι με το σύστημα της αυτοχρηματοδότησης ενισχύουμε αποφασιστικά την εθνική υποδομή, χωρίς καμμία επιβάρυνση των φορολογουμένων.

Το καλοκαίρι εκχωρήσαμε τις δύο άδειες της Κινητής Τηλεφωνίας. Έτσι σε ένα περίπου χρόνο από τώρα η Ελλάδα θα αποκτήσει τα πρώτα κινητά τηλέφωνα. Πραγματοποιείται κατ'αυτόν τον τρόπο η μεγαλύτερη στην Ελλάδα ιδιωτική επένδυση των τελευταίων δεκαετιών, που θα δημιουργήσει 7.000 νέες θέσεις εργασίας και θα βελτιώσει την υποδομή και την παραγωγικότητα της οικονομίας μας. Και επιπλέον εισπράττουμε προς όφελος του φορολογούμενου 60 δις σε συνάλλαγμα.

Με την ίδια μέθοδο προχωρεί επίσης το αεροδρόμιο των Σπάτων. Τον Ιούλιο επιλέξαμε τους δύο υποψήφιους ομίλους που θα ανταγωνιστούν μεταξύ τους για το ποιος θα αναλάβει να κατασκευάσει και να λειτουργήσει μέχρι το τέλος του 1996, το αεροδρόμιο αυτό που προορίζεται να είναι το πιο σύγχρονο της Ευρώπης. Αξίζει να σημειώσω εδώ ότι ο όμιλος που θα επιλεγεί θα πραγματοποιήσει στην χώρα μας μία από τις μεγαλύτερες ιδιωτικές επενδύσεις σε ολόκληρη την Ευρώπη.

Επίσης προχωρούν οι διαδικασίες για την κατασκευή με αυτοχρηματοδότηση μεγάλων μονάδων ηλεκτρικής ενέργειας (στο Λαύριο και το Αλιβέρι), των μεγάλων δρόμων της Αττικής και πολλών ακόμα μεγάλων έργων.

Κλείνω το κεφάλαιο των έργων με μία μόνο παρατήρηση. Με τη βοήθεια και του Β' Πακέτου Ντελór, το οποίο το διασφαλίζουμε με τα μέτρα που λαμβάνουμε για την σύγκλιση, η Ελλάδα μέχρι το 1996-97 θα αποκτήσει την υποδομή μιας σύγχρονης Ευρωπαϊκής χώρας. Και αυτό είναι πιστεύω το μεγαλύτερο επίτευγμα αυτής της κυβέρνησης.

1993 : ΕΤΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Το έργο που σας περιέγραψα έχει δημιουργήσει τις βάσεις για να είναι το 1993 μία χρονιά σταθμός για την ελληνική οικονομία. Το 1993 θα είναι η χρονιά στην οποία προβλέπουμε ότι ο πληθωρισμός θα γίνει μονοψήφιος, η δραχμή θα γίνει πλέον ένα σταθερό Ευρωπαϊκό νόμισμα, εντασσόμενη στο Νομισματικό Σύστημα της Κοινότητας και θα φανεί η ανάκαμψη και η ανάπτυξη της ελληνικής οικονομίας.

Για να επιτύχουμε τους στόχους αυτούς η δημοσιονομική πειθαρχία θα συνεχιστεί και τον επόμενο χρόνο. Σημειώνω όμως ότι θα υπάρξει ιδιαίτερη μέριμνα στην παιδεία και για λόγους που όλοι καταλαβαίνετε στην εθνική μας άμυνα. Το πρωτογενές πλεόνασμα θα αυξηθεί από το 1.5% του ΑΕΠ, περίπου στο 5% και το συνολικό έλλειμα του δημοσίου θα πέσει κάτω από 10%. Και αυτοί οι στόχοι θα επιτευχθούν χωρίς την επιβολή νέων φόρων.

Το 1993 θα συνεχιστεί και θα ενταθεί επίσης η εξυγίανση των δημόσιων επιχειρήσεων. Κάτι που θα οφελήσει τον απλό πολίτη, καθώς θα μπορέσουμε να κρατήσουμε χαμηλότερα τις αυξήσεις των τιμολογίων.

Η βελτίωση της οικονομίας το 1993 μας επιτρέπει, στα πλαίσια πάντα της δημοσιονομικής πειθαρχίας, ορισμένα μέτρα ενίσχυσης αδύναμων κοινωνικών ομάδων όπως είναι οι συνταξιούχοι αγρότες. Έτσι οι συντάξεις τους θα αυξηθούν από την 1.1.93 στις 15.000 δρχ. το μήνα

Σημαντική απόφαση ιδιαίτερα για τους αδύναμους κοινωνικά και τους κατοίκους περιοχών με βαρύ χειμώνα, όπως είναι η Βόρειος Ελλάς, είναι η μείωση της τιμής του πετρελαίου θέρμανσης. Το πετρέλαιο θέρμανσης είχε αυξηθεί στις 7 Αυγούστου γιατί δεν είχε βρεθεί τότε η τεχνική λύση ώστε να μην γίνεται νοθεία με το πετρέλαιο κίνησης λόγω μεγάλης διαφοράς τιμής. Σήμερα το θέμα λύθηκε τεχνικά σε συνεργασία με τα διυλιστήρια και τις εταιρίες πετρελαιοειδών. Με την προσθήκη στο πετρέλαιο θέρμανσης ειδικού πρόσθετου που θα το κάνει ακατάλληλο για τους κινητήρες. Έτσι θα προχωρήσουμε σε σημαντική μείωση της τιμής του πετρελαίου θέρμανσης πριν από το χειμώνα.

Ο πληθωρισμός, που αναμένεται να είναι περίπου 15% στο τέλος του 1992, θα υποχωρήσει σταδιακά το πρώτο εξάμηνο του 93 και ταχύτερα το επόμενο φθινόπωρο, όταν θα σταματήσει να επηρεάζεται από τα μέτρα που λάβαμε τον περασμένο Αύγουστο. Θα γίνει μονοψήφιος προς το τέλος του 1993. Την πτωτική πορεία του πληθωρισμού εκ των πραγμάτων θα την ακολουθήσουν και τα επιτόκια.

Το ισοζύγιο πληρωμών, το οποίο σημείωσε θεαματική βελτίωση το 1991, εξελίσσεται ικανοποιητικά και το 1992. Στο πρώτο εξάμηνο φέτος το έλλειμμα στις τρέχουσες συναλλαγές περιορίστηκε στα 1,4 δις δολλάρια από 2,2 δις δολλάρια το 1991 και 2,8 δις δολλάρια το 1990. Η καθαρή εισροή ιδιωτικών κεφαλαίων αυξήθηκε σημαντικά και το Δημόσιο κατόρθωσε να μειώσει το εξωτερικό του χρέος κατά 800 εκατ. δολλάρια περίπου.

Η νομισματική πολιτική θα έχει ως βασικούς στόχους την αποκλιμάκωση του πληθωρισμού και την διατήρηση ισορροπίας στις εξωτερικές συναλλαγές της χώρας. Προκειμένου να επιτευχθούν οι στόχοι αυτοί θα επιδιωχθεί η βαθμιαία συγκράτηση της νομισματικής και πιστωτικής επέκτασης και θα ενισχυθεί ο αντιπληθωριστικός χαρακτήρας της συναλλαγματικής πολιτικής. Η διολίσθηση της δραχμής σε σχέση με το ECU θα περιοριστεί αισθητά σε ετήσια βάση, σε σύγκριση με το 9% - 10% της περασμένης διετίας. Αυτό θα ισχύει μέχρι την ένταξη της δραχμής στον Μηχανισμό Συναλλαγματικών Ισοτιμιών του Ευρωπαϊκού Νομισματικού Συστήματος που θα επιτευχθεί εντός του 1993. Με την ένταξη, η δραχμή θα σταθεροποιηθεί απέναντι στα ευρωπαϊκά νομίσματα.

Η αντιπληθωριστική συναλλαγματική πολιτική δεν θα επηρεάσει αρνητικά την ανταγωνιστικότητα της ελληνικής οικονομίας εφόσον συγκρατηθεί το κόστος παραγωγής και αυξηθεί η παραγωγικότητα. Το μήνυμα προς τον ιδιωτικό τομέα είναι σαφές. Οι επιχειρήσεις πρέπει να μειώσουν το κόστος παραγωγής και να βελτιώσουν την ποιότητα των προϊόντων τους, για να αυξήσουν την ανταγωνιστικότητά τους. Δεν πρέπει να αναμένουν ότι η ισοτιμία της δραχμής θα προσαρμοστεί στο κόστος παραγωγής τους.

Η Κυβέρνηση είναι αποφασισμένη να εφαρμόσει την αντιπληθωριστική πολιτική, παίρνοντας τα μέτρα τα οποία οι περιστάσεις θα απαιτήσουν.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΚΑΜΨΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ

Η ανάκαμψη που θα ξεκινήσει το 1993 στηρίζεται σε σταθερές και σίγουρες βάσεις. Στηρίζεται στην εμπιστοσύνη και σιγουριά που διασφαλίζει η επιτυχία της σταθεροποίησης. Σιγουριά που επιβεβαιώνεται και από την Ευρωπαϊκή Κοινότητα, ο αρμόδιος Επίτροπος της οποίας εξέφρασε πριν μερικές μέρες την ικανοποίησή του για την "ξεκάθαρη πρόοδο που σημειώθηκε τους τελευταίους μήνες" στην ελληνική οικονομία.

Οι επιχειρήσεις γνωρίζουν λοιπόν από εδώ και πέρα ότι η περίοδος του υψηλού πληθωρισμού και της συνεχούς διολίσθησης τελειώνει. Τα διαρθρωτικά μέτρα και ιδιαίτερα η αποκρατικοποίηση και η απελευθέρωση, αυξάνουν την αποτελεσματικότητα και την παραγωγικότητα της οικονομίας. Ταυτόχρονα η αναπτυξιακή μας πολιτική συμπληρώνεται από τα μεγάλα έργα τα οποία έχουν πλέον περάσει την φάση της προετοιμασίας και μπαίνουν στη φάση της κατασκευής. Μεγάλα έργα που δεν χρηματοδοτούνται με ελλείμματα, αλλά με συνάλλαγμα είτε από την Κοινότητα, είτε μέσω της αυτοχρηματοδότησης. Υπάρχει τέλος κατάλληλο περιβάλλον για τις ιδιωτικές επενδύσεις και από πλευράς φορολογικής, με τη μεγάλη μείωση των συντελεστών, αλλά και από πλευράς ρευστότητας καθώς τα κέρδη είναι υψηλά.

Στο σημείο αυτό θα ήθελα να αναφερθώ στην κατηγορία ότι από την πολιτική μας λείπει το αναπτυξιακό στοιχείο. Οι απόψεις αυτές εκφράζουν απαρχαιωμένα οικονομικά μοντέλα τα οποία χρησιμοποιούν ως μοχλούς την υπερθέρμανση της οικονομίας μέσω των ελλειμμάτων και τον κρατισμό, για να την οδηγήσουν τελικά στον στασιμοπληθωρισμό. Η ανάπτυξη όμως στο σύγχρονο οικονομικό περιβάλλον δεν έχει καμία σχέση με την αποτυχημένη αυτή συνταγή. Επιτυγχάνεται με την εμπιστοσύνη που δημιουργεί η πτώση του πληθωρισμού και με την αύξηση της αποτελεσματικότητας της οικονομίας μέσω της αποκρατικοποίησης, της δημιουργίας συνθηκών ελεύθερου ανταγωνισμού, της βελτίωσης του ανθρώπινου δυναμικού και του εκσυγχρονισμού της υλικής υποδομής. Εμπιστοσύνη, αποκρατικοποίηση, απελευθέρωση, καλύτερη παιδεία και μεγάλα έργα είναι η δική μας σύγχρονη αναπτυξιακή πολιτική.

ΣΤΑΘΕΡΟΣ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ ΜΑΣ Η ΕΥΡΩΠΗ

Σταθερός και κυρίαρχος προσανατολισμός της πολιτικής μας είναι πάντα η Ευρώπη. Ανεξάρτητα από τις αβεβαιότητες που δημιουργεί το επικείμενο δημοψήφισμα στη Γαλλία, η Ελλάδα πρέπει να συνεχίσει να έχει έναν και μόνο στόχο. Να έρθει πιο κοντά στην Ευρώπη. Εμείς αυτό πάντα με συνέπεια το υποστήριξαμε και όλα όσα κάνουμε σήμερα εκεί αποσκοπούν. Η εισαγωγή Ευρωπαϊκών θεσμών, το πρόγραμμα σύγκλισης για να έρθει η οικονομία μας πιο κοντά στην Ευρωπαϊκή, ακόμη και τα έργα που εκτελούμε έχουν στόχο να φέρουν την Ελλάδα και γεωγραφικά πιο κοντά στην Ευρώπη. Είναι χαρακτηριστικό ότι αποφασίσαμε -και σήμερα το εξαγγέλω- να εντάξουμε την Εγνατία οδό, το δρόμο που θα συνδέσει την Ηγουμενίτσα με τον Εβρο στο Δεύτερο Κοινοτικό πλαίσιο 93-97. Ετσι ώστε να προχωρήσει ταχύτατα το τεράστιο αυτό έργο που αλλάζει όχι μόνο τη μορφή αλλά και τον προσανατολισμό ολόκληρης της Ελλάδας. Η πορεία προς την Ευρώπη είναι ο μεγάλος μας στόχος και στο σημερινό πολιτικό σκηνικό είμαστε οι μόνοι που μπορούμε να την ολοκληρώσουμε.

Η ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ

Το 1993, το 1994 και στα επόμενα χρόνια, η οικονομία μας θα μπει πλέον στην περίοδο της αυτοτροφοδοτούμενης ανάπτυξης. Η δημοσιονομική πειθαρχία θα πρέπει ασφαλώς να συνεχιστεί για να επιτύχουμε τους στόχους του Μάαστριχτ. Ο δυναμισμός της οικονομίας όμως θα αυξάνεται εντυπωσιακά και η πορεία της θα είναι κάθε χρόνο και καλύτερη. Με ημερομηνία κλειδί το 1997. Όταν θα ολοκληρωθεί το πρόγραμμα της σύγκλισης αλλά και το τεράστιο έργο εκσυγχρονισμού της εθνικής υποδομής που σήμερα εκτελούμε.

Τότε θα είμαστε έτοιμοι να ανταλλάξουμε τις δραχμές μας με το κοινό Ευρωπαϊκό νόμισμα και να αρχίσουμε να απολαμβάνουμε τα τεράστια οικονομικά, κοινωνικά και πολιτικά πλεονεκτήματα της συμμετοχής στην Ευρώπη, που παρά τις όποιες δυσκολίες πιστεύω ότι τελικά θα ενωθεί. Θα είμαστε ασφαλείς και ισχυροί, έτοιμοι να ξεκινήσουμε με τους καλύτερους δυνατούς όρους μια δυναμική εξόρμηση προς τον 21ο αιώνα.

Η πορεία αυτή που προδιέγραψα είναι εφικτή. Για να ολοκληρωθεί όμως δεν φτάνουν μόνο οι ψυχρές οικονομικές επιδόσεις. Είναι αναγκαίο να υπάρξει και μία παράλληλη πορεία εσωτερικής αναζήτησης της ελληνικής κοινωνίας. Η ραγδαία ανάπτυξη που γνώρισε η Ελλάδα μεταπολεμικά και η στροφή προς τον καταναλωτισμό και τον ευδαιμονισμό που ακολούθησε την οικονομική επιτυχία των δεκαετιών του 50 και του 60, διάβρωσαν τις αξίες και τα πρότυπα της ελληνικής κοινωνίας. Είναι λοιπόν ανάγκη τα επόμενα χρόνια εκτός από τον οικονομικό να δώσουμε και έναν άλλο αγώνα. Τον αγώνα να μάθουμε και πάλι να ζούμε ανθρώπινα, συμφιλωμένοι με το φυσικό περιβάλλον, με τον πολιτισμό μας και την ιστορία μας, με τις αξίες και τις παραδόσεις μας. Είναι ανάγκη να ξαναβρούμε τον εαυτό μας. Να αναζητήσουμε και να ξαναβρούμε έναν ουσιαστικό ρόλο των Ελλήνων και της Ελλάδας στο σύγχρονο κόσμο.

Αυτό πιστεύω είναι το όραμα που όλους μας ενώνει. Το όραμα μίας Ελλάδας ισχυρής και ανεπτυγμένης, το όραμα μίας κοινωνίας δίκαιης και ανθρώπινης. Γι' αυτό το όραμα δίνουμε σήμερα τη μάχη. Ο δρόμος για να το πετύχουμε είναι ακόμα μακρύς. Η Ελλάδα βρίσκεται όμως στο σωστό δρόμο. Το δρόμο της Ευρώπης. Και από τον δρόμο αυτό δεν πρόκειται σε καμμία περίπτωση να παρεκκλίνουμε.

Τον Σεπτέμβριο του 90, όταν ανέβηκα στη Θεσσαλονίκη τελείωσα το λόγο μου λέγοντας : "δεν έχουμε ούτε περιθώρια ούτε δικαίωμα να συμβιβαστούμε, γιατί αν συμβιβαστούμε θα έχουμε αποτύχει". Σήμερα μπορώ με βεβαιότητα να πω στον Ελληνικό λαό : Δεν συμβιβαστήκαμε. Ο δρόμος της επιτυχίας είναι ανοικτός.